

فهم عاشقانه‌ی زندگی

مسیحا برزگر

**عشق پدیده‌ای نیست که در حصار بماند.
عشق در دستان گشوده‌ی تو می‌بالد،
نه در دستان بسته‌ی تو.**

سیمای قدسی عشق را می‌آلاید.
عشق حقیقی
هرگز سرخورده نمی‌شود
و به یأس نمی‌انجامد.
زیرا برآورده نشدنِ توقع و چشمداشت است که موجب
سرخوردگی و یأس می‌شود.
عشقِ دروغین نیز هرگز خود را کامیاب نمی‌یابد.
زیرا چنین عشقی، چنان در توقعات و چشمداشت‌ها ریشه
دوانده است که همه‌ی دستاوردها را نیز کافی نمی‌داند و
باز می‌خواهد.
هیچ‌کس نمی‌تواند توقعاتِ عشقِ دروغین را برآورد.
بنابراین، عشقِ دروغین همواره سرخورده است.
عشقِ راستین همواره کامیاب است.
بنده‌ی عشق باش، اما نه بنده‌ی معشوق.
عشق است که ستودنی‌ست.
معشوقِ تو،
تنها یکی از صورت‌های ظهورِ خداوند است.
خداوند در همه‌ی صورت‌های عالم ظهور می‌کند.
گل، یکی از این صورت‌هاست.
ماه، یکی از این صورت‌هاست.
معشوقِ تو یکی از این صورت‌هاست.
فرزندِ تو یکی از این صورت‌هاست.
پدرِ تو یا مادرِ تو یکی از این صورت‌هاست.
همه‌ی این‌ها موج‌هایی هستند در اقیانوسِ عشق.
عشق، خود را در موج‌هایی بی‌شمار جلوه‌گر می‌سازد.
معشوقِ تو، تنها یکی از این موج‌هاست.
معشوقِ تو بهانه‌ایست تا تو از خلال او، به عبودیتِ عشق
بپردازی.
معشوقِ تو، این فرصت و مجال را فراهم می‌آورد.

عشق، خود را احتکار نمی‌کند،
بلکه خود را با دیگران سهیم می‌شود.
عشق چشمداشتی ندارد.
عشق، سهیم شدنِ بی‌قید و شرط است.
عشق خواهشی ندارد
و جویای تملک نیست.
عشق، سرمستیِ بخشیدن است.
عشق، نیازی به تظاهر ندارد؛
فقط هست و همین برای او کافی‌ست.
عشق، روح را می‌پرورد
و هرگز به ملالت نمی‌انجامد.
عشق‌های دروغین، خوراکِ نفس‌اند؛
فقط خویشتنِ دروغی‌ات را ارضا می‌کنند.
بنده‌ی عشق باش
و از هر دو جهان آزاد باش.
ببخش
و از شور و سرمستیِ بخشیدن بهره‌مند شو.
عشق را وظیفه تلقی نکن.
اگر عشق را وظیفه تلقی کنی،
همه‌ی شور و هیجانِ عشق را از بین می‌بری.
هرگز گمان نکن که به دیگران بدهکار هستی.
عشق، به کسی بدهکار نیست.
وقتی عشق می‌ورزی،
منتظرِ پاداش و ستایش نباش.
توقع و چشمداشت،

اگر این‌گونه ببینی،
هرگز به معشوق خود وابسته
نمی‌شوی.

اگر به معشوق خود وابسته نشوی،
عشق تو به کمال خویش نایل می‌شود.
وابستگی، عشق را تنزل می‌دهد.
وابستگی، خاصیت عشق حقیقی ست.
وابستگی، نام دیگر عشق دروغین است.
عشق دروغین همیشه نگران است.
عشق راستین، توجه می‌کند،
اما هرگز نگران نیست.

وقتی کسی را واقعاً دوست داری، متوجهی او
هستی، اما هرگز نگران و هراسان نیستی که مبادا او
چنین یا چنان کند.

نگرانی و ترس تو، عشق تو را مسموم می‌کند.

عشق، همدلی پیشه می‌کند.

عشق، نیازهای حقیقی معشوق را در نظر می‌گیرد،

اما هرگز نفس معشوق را فربه نمی‌کند.

عشق، شورانگیزترین تجربه‌ی زندگی ست.

کسانی که عشق را تجربه نمی‌کنند،

هرگز معنای زندگی را درک نمی‌کنند؛

آنان در حاشیه‌ی زندگی می‌مانند

و هرگز به ژرفای زندگی راه نمی‌یابند.

عشق، خداست.

کسی که به ساحت عشق، تقرب می‌جوید،

به ساحت خداوند، تقرب جسته است.